

AHMET GÜLÜM

SPORCU ESKİSİ

AHMET GÜLÜM

1961 yılında İstanbul'da doğdu. Vefa Lisesi ve Marmara Üniversitesi İdari Bilimler Fakültesi Ekonomi Bölümü'nü bitirip işletme yönetimi yüksek lisansı yaptı. Galatasaray'da voleybol oynadığı on yılın dokuzunda takım kaptanlığı yaptı ve üç kez üst üste Türkiye şampiyonluğu yaşadı. Genç, A, ordu ve üniversite takımlarında 158 kez milli takım forması giydi. Kaptanlığını üstlendiği milli takımlarla uluslararası dereceler kazandı. *Milliyet*'in 1984 Yılın Sporcusu anketinde voleybol branşından ilk ferdi aday oldu. Aktif spor hayatı sonrasında Türkiye'ye plaj voleybolunun gelmesini ve dünya serileri gibi büyük organizasyonların yapılmasını sağladı. Plaj Voleybolu Dünya Konseyi üyeliği, Türkiye Voleybol Federasyonu ve Türk Voleybol Vakfı başkanlıkları yaptı. Avrupa Voleybol Konfederasyonu (CEV) Marketing Komisyonu'nu kurdu ve ilk başkanı oldu. Uluslararası Voleybol Federasyonu (FIVB) Marketing Komisyonu başkan yardımcılığında bulundu. Döneminde Türkiye 25 sayılık sistemi dünyada ilk uygulayan ülke olarak tarihe geçti. 1998'de *Fanatik* ve *Zaman*, 1999'da *Milliyet* tarafından yılın spor adamı seçildi.

2001 yılında Türkiye'nin ilk ve tek spor odaklı pazarlama iletişimi ajansı olan Sportsnet'i kurdu ve farklı hizmet alanlarında büyüyen bir şirketler grubu konumuna taşıdı. Etkinlik şirketi Allsports'u, Türkiye'nin ilk spor odaklı dijital ajansı olan Vo2'yi ve dünyanın en büyük spor ajansı olan Octagon'u Türkiye'ye getirdi. Önde gelen markalara spor odaklı pazarlama hizmeti veren grup, İzmir ve Erzurum'da düzenlenen Universiade'ları, Moto GP, Formula 1, Dünya Basketbol Şampiyonası, TEB BNP Paribas WTA Championships gibi önemli spor organizasyonlarının iletişim çalışmalarını yürüttü. Sportsnet'in stratejisini yazdığı ve dünyanın çeşitli ülkelerinde uygulamasını yaptığı P&G'nin on yıldır mesaj değiştirmeden ilerleyen büyük kampanyası "Thank You Mom" ve Orkid markası için tasarlanan "Filenin Sultanları", iletişim tarihine geçen projeler oldu.

2006 yılında Türkiye'nin ilk FTA yayın yapan spor kanalı D Spor'u kurdu. Ardından alternatif branşları yayınlayan olimpiik spor kanalı sportstv ve sportstvkadın'ı hayata geçirdi. TRT Spor Yıldız kanalının kuruluşunda aktif rol aldı ve içeriğin futboldan uzak durarak alternatif sporlardan oluşmasını sağladı. Kanalin görsel konseptini ve kurumsal kimlik tasarımı yaptı. Sportsnet Group ve İstanbul Bilgi Üniversitesi ortaklığında kurulan İstanbul Bilgi Üniversitesi Spor Bilimleri ve Teknolojisi Yüksekokulu projesini hayata geçirdi. Aynı üniversitede Spor Yöneticiliği Bölümü'nde öğretim üyeliği yaptı. *Bir Top Yeter*, *Panoda Yer Yok* ve *Spor Odaklı Pazarlama İletişimi* adlı kitapları yazdı. İstanbul'un 2036 Olimpiyatları adaylık sürecinde ve 2027 Avrupa Oyunları'nın kente kazandırılmasında önemli rol oynadı 2025 yılında Türkiye Milli Olimpiyat Komitesi başkanı seçildi.

SPORCU ESKİSİ

Yazan: Ahmet Gülüm

Yayına hazırlayan: İzzeddin Çalışlar

Yayınevi editörü: Sevim Erdoğan

Veri derleme: Fırat Türkoğlu

Yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Ekim 2025 / ISBN 978-625-8474-90-9

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Cavit İşici

Sayfa uygulama: Yeşim Ercan Aydın

Grafik tablolar: Ahmet Birinci

Görsel konsept: Harun Yılmaz

Koordinasyon: Öykü Ceylan

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

AHMET GÜLÜM

SPORCU ESKİSİ

Yayına Hazırlayan
İzzeddin Çalışlar

 **Doğan
SoLibri**

Toprak sevdiklerimizi aldığı için mi böyle güzel kokar?

Metin Görgün ve Dünya Baltacıoğlu'nun anısına...

İÇİNDEKİLER

Teşekkür	11
Boğaz'da bir gün.....	13
Taklit ve çıta	23
Bir Türkiye gerçeği: Temmuz sendromu.....	31
Kırk yaşında bir sporcu	35
Rekreasyonun Türkçesi	37
Performans sporları	41
Spor ve sayılar	47
İdeal model	55
Spor ekosistemi.....	71
Spor kültürü: Varlık ve yoksunluk	75
Bir branş çöküyor	79
Oyunun kuralları ve politika açmazı.....	85
Sporda akış ve zirvedekiler	101
Sporcu eskisi	103
Voleybolda 60 kuşağı.....	109
Spor ve pazarlama	115
Spor ve medyanın simbiyotik ilişkisi	127
Spor endüstrisi	143
Sektörel yaklaşım	147
Devletler ve spor yönetimleri	151
Paris 2024 ve Olimpiyatlar	169
Tarihsel döngüde televizyon.....	183
Rating ve yöneticiler	189
Başlangıç.....	197
Spor ve Türkiye	205
Bir hayalim var	209
Kaynaklar	223
Kişi adları dizini	227

Teşekkür

Bu kitabın yazım süreci oldukça zor ve karmaşık bir dönemdi. Covid'in bedenimde bıraktığı izlerle mücadele ederken önce Metin'in, ardından Dünya'nın kaybı, hem benim için hem de Sportsnet Group'u var eden çok kıymetli takım arkadaşlarım için son derece sarsıcı oldu. Kitabı yazmaya karar verdikten sonra zaman zaman iş hayatından uzaklaşıp yazmaya yoğunlaşmam gerekti. O dönemlerde spora ve yaptığımız işe duydukları bağlılıkları ve işlerin eksiksiz ilerlemesi için büyük bir özveriyle çalışan Sportsnet Group yürütme kurulu üyelerine, sevgili oğlum Ener'e, otuz yıla yakın bir süredir benimle birlikte spor odaklı üretime devam eden sevgili Arzu Savaş'a, Filiz Özbilir'e ve İlhan Uzundurukan'a gönülden teşekkür ederim.

Kitabın hazırlık sürecinde grafik ve görsellerin yaratılmasını sağlayan sevgili Lara Kratzer ve Ahmet Birinci'ye, kapak tasarımını titizlikle kotaran Cavit İşici'ye de ayrı ayrı teşekkür borçluyum. Her zaman Sportsnet Group'un beyni olan ve beynimin yarısı gibi gördüğüm sevgili Fırat Türkoğlu'na da içeriğe yaptığı değerli katkılar için minnettarım.

Son olarak yaklaşık yirmi yıldır yazı alanında benimle birlikte bambaşka bir yolculuğa çıkan, bu süreçte yalnızca düşüncelerimi değil, yazma becerimi de zorlayarak sürekli teşvik eden ve dört kitabımın yayımlanmasında büyük pay sahibi olan sevgili editörüm İzzeddin Çalışlar'a da sonsuz teşekkürler.

Boğaz'da bir gün

Midesi kalkmış, içi bulanmıştı. Neler oluyordu? Hiç alışık olmadığı duygular yaşıyordu ama kararını vermişti. Artık geri dönüş için çok geçti. Kullandığı araç Fatih Sultan Mehmet Köprüsü'nden Avrupa yakasına geçişteki son kıvrımdaydı.

Artık köprünün dev ayaklarını rahatlıkla göreceği bir noktaya gelmişti. Normal şartlarda yavaş yavaş akan trafik sıra dışı bir şekilde hızlıydı. Sanki her şey onu aldığı kararın doğruluğunu onaylar gibi yaşamının çoğunu geçirdiği bu şehrin kalabalıkları arasından öngördüğü noktaya doğru götürüyordu.

Aracını sağ şeride doğru yönlendirdi. Köprüye doğru hafif yokuş aşağı doğru giden geniş yolun sağına geçti. Trafikğin imkân verdiği süratte, çizmiş olduğu yolculuğun son metrelerine doğru yavaş yavaş ilerledi.

Bir an için içgüdüsel bir şekilde eli telefonunu aradı. Bir hamleyle belki telefonun ucundakinden son bir çare bulabilir miyim diye aklından geçirdi; ancak telefonu yanında değildi. Bir önceki geçişinde kararını vermiş, şirketin önündekilere Dünya'nın odasına koymalarını söylemişti. O an kendini yapayalnız ve çırılçıplak hissetti.

Hayatı boyunca yaşamadığı, tatmadığı bir duyguydu. Zaten son yirmi dört saattir yaşadıklarını düşündüğünde, hissettiklerinin hemen hepsine yabancı olduğunu fark etti. Sanki içinde farklı bir karakter doğmuş, başka birinin duygularını yaşıyor, tümüne yabancı olduğu için hiçbirini bünyesi kabul etmiyordu. Kusacak gibi oldu. Hemen kendini topladı ve bütün yaşamı boyunca yaptığı gibi kendini koymuş olduğu hedefe odakladı.

O bir yıldızdı ve yapacağı bu işi de yazdığı mektuplarla bir görev çizgisine oturtmuştu. Geriye kalan sadece son bir uygulama olacaktı. Bunun sporculuğunda son topu blokla sayıya çevirmekten veya sonrasında hep yaptığı ve kendisinin de güzel olduğundan emin olduğu fantastik televizyon programları kapanışından farkı olmamalıydı.

Tüm konsantrasyonunu araca ve yola verdi. Artık Fatih Sultan Mehmet Köprüsü'ne girmişti. En sağ şeritte yavaş yavaş ilerliyordu. Yola devam ettikçe köprünün denizin üzerindeki kısmının ne kadar geç başladığını fark etti.

Köprü başlamış ama deniz halen altına gelmemişti. Denizin üzerine geldiğinde kendince bir hesap yapıp biraz daha ilerledi.

Artık doğru yer olduğunu düşündüğü noktaya gelmişti. Yavaşça frene bastı. Arabayı zaten hazırlamıştı. Araç boş, içinde hiçbir şey yoktu. Hayatının ayrılmaz parçası olan o telefon bile yoktu. Durdu ve kapıyı açtı. Ardından gelen fren sesleri ve araçların motor gürültüsü arasında inip arkasına baktı. Hemen ardından gelen bir kadın sürücünün zorlukla durabildiğini, bir motorlu kuryenin de ani fren yaptığını gördü. Her ikisi de şaşkın gözlerle ona bakıyordu.

İçgüdüsel olarak tıpkı maç sırasında rakibine veya bir hata sonrası takım arkadaşlarına yaptığı gibi iki ayağını yan yana getirip selam pozisyonuna geçti. Sağ kolunu büküp kalbinin üzerine getirdikten sonra kafasını hafifçe eğdi ve her zamanki kibarlığıyla o kelimeyi mırıldandı:

“Pardon.”

Hayat boyu ne çok kez yinelemişti bu hareketi...

Kadın ve kuryenin şaşkın bakışları arasında aracın önüne doğru çevik bir hamle yaptı ve kendisi için çok kolay bir yükseklik olan bariyerlerden atlayıp kendini köprünün yürüme alanına bıraktı. Artık kararını vermiş, aşılması gereken tüm aşamaları geçmiş, ardındaki onlarca araç sürücüsü ne olduğunu anlamaya çalışırken, geride bırakacağı binlerce tanıdığının hiç anlayamayacağı son hamleyi yapmasına saniyeler kalmıştı.

O özel bir sporcu, özel bir televizyon programı yorumcusu, yaptığı her şeyi özel yapmakla tanınmış bir kişiydi.

Bu son hamleyi yaparken de iyice düşünmüş, kendince yaratmış olduğu büyük sorunlara kendince çözüm bulmuştu. Artık önünde sadece 70-75 cm yüksekliğinde bir korkuluk vardı.

Büyük bir çeviklikle tek hamlede korkuluğun üzerine çıktı. Onun için çocuk oyuncağıydı. Kısa boyuna rağmen ne yüksekliklere uzanmış ne yüksekliklerden smaçlar vurmuş ne sayılar almıştı. Artık altmış bir yıllık çarpıcı yaşantısıyla arasında sayılı saniyeler ve hepi topu altmış dört metre vardı.

Bu son saniyelerinde hayatının her aşamasındaki gibi yaptığı işi anlamlı bitirmeliydi. Köprüden atlayışı da kendine yakışır olmalıydı. Doğruldu ve hiç düşünmeden kendini İstanbul'un en derin ve görkemli yerine bırakmaya hazırlandı.

Atlayış sıradan olmamalıydı. Her zaman olduğu gibi bu ânın da tadını çıkarmalıydı. Vücudunu toplarladı. Sinirlerine ve kaslarına gerekli emirleri verdi. Oldum olası balıklama atlayanların son anda bacaklarını kırmalarından nefret eder, kendini tutamayıp şu uyarıda bulunurdu:

“Atlıyorsun, bari düzgün atla! Şu bacaklarını son saniyede kırma ya!”

Kesinlikle benzer bir hata yapmamalıydı. Vücuduna son komutu verdi ve kendini o muhteşem boşluğa balıklama atlayacak şekilde bıraktı. Yıllarca yüksekten atlamıştı. Herkesin çekindiği yüksekliklerden.

Bir numaralı kural, kafasını kollarının arasına saklamaktı. Yüksekten suya girdiğinde başını suya çarpmanın beton etkisi yapıp başını ağrıatacağını çok iyi biliyordu. Ancak bu kez atladığı su zaten onu görkemli bir beton yığını olarak bekliyordu. Atladığı yükseklik bu kez çok farklıydı. Ne balıklama atlamanın incelikleri ne de bildiği disiplinlerden herhangi biri sonucu değiştirebilirdi.

Hızla düşmeye başladı. Yükseklik, esen rüzgâr, kulaklarındaki müthiş uğultu ne sinirlerinde ne de kaslarında direnç bırakmıştı.

O artık köprüden bu atlayışı ve dehşeti izleyen yüzlerce kişi için, İstanbul için, dünya için yalnızca 95 kiloluk bir kütleydi. Sert bir şekilde suya çarptı ve öldü.

O Metin Görgün'dü.

Metin Görgün

Altı gün önce arkadaşı Dünya ile voleybolu yorumladıkları “5. Set” programını yapmışlardı. Her zaman olduğu gibi yine neşe içinde gülüşmüş, programdan sonra herkesle şakalaşıp eğlenmişlerdi. Uzun yıllar bir araya gelen insanlar olarak her zamanki gibi bir araya geldiklerinde voleybol ve spor dedikoduları yapmışlardı.

Konunun bu noktaya gelebileceğini hiç hayal etmemişti. Zaten hayatı boyunca hiçbir şeyin kötüye gidebileceğini düşünmemiş, aklından bile geçirmemişti. Hiçbir şeyin onun kontrolü dışında kötüye gidebileceğini düşünmezdi. Çok farklı bir karakterdi.

Karşılaştığı problemleri umursamaz, dikkate almazdı. Üzerine gelen sorunlara karşı, “Onlar benim sağımdan solumdan geçer” diyerek yoluna devam eder, hiçbir zaman hayatına sokmazdı. Bu onu güçlü kılar, karşılaştığı acıları, “Benim üzüntüm bir dakika bile sürmez” diyerek geçiştirebilmesini sağlardı. Altmış bir yaşına gelmiş olmasına rağmen ne kolesterolü ne de kalp rahatsızlığı herhangi bir sağlık sorunu vardı. Hayatı boyunca hiçbir şeye dertlenmemiş, hiçbir şeyi kendine problem etmemişti.

Son günlerde iş ortağının yaşananlardan, verdikleri çeklerden ve atıkları imzalarından dolayı duyduğu kaygı nedeniyle çok ciddi bunalıma girmiş olduğunu görüyor ve buna hayret ediyordu. Sürekli ona, “Hiçbir şey yok, sorun etme, neden böyle yapıyorsun?” diyordu. Devamlı onu yüreklendirmeye ve her zaman olduğu gibi ona moral vermeye çalışıyordu. Bu konuları hiç sorun etmezdi. Para onun için bir şey ifade etmiyordu. Sadece sayılardan ibaretti. Çünkü hiçbir zaman eline almıyordu, alamıyordu. Gerçek paraya hiç dokunmadığı için gelir gider hesabını bile doğru dürüst yapamıyordu. Bu yüzden konunun nerelere gideceğini tam olarak öngörememişti. Geçmişte yaşadığı deneyimler ve yaptığı hatalar sonucu büyük paralar batırmıştı. Buna rağmen, sorunlu dönemlerden hiçbir şey yaşanmamış gibi çıkmış olması ona ayrı bir güç veriyordu. Kendini iyi hissediyor ve sonuçta her şeyin aynen devam edebileceğini düşünüyordu.

Tabii bütün bunları yaparken arka planda güvendiği birtakım insanlar vardı. Bu insanlar aslında onun son yıllarda sürdürdüğü paralel yaşantısının özel unsurlarıydı. Onun hayatı ise voleybol, ailesi, biricik kızı ve spor camiasındaki detaylardan oluşuyordu. O dünyada kendine yakın bulduğu, kırk yılı aşkındır arkadaşlık yaptığı, yediği içtiği ayrı gitmeyen, çok değer verdiği insanlar vardı. Aynı zamanda kendince ticari bir ortam kurmuştu. Müthiş konuşma kabiliyetini kullanarak insanları ikna ettiği, para alıp ver-

diği farklı bir paralel evrende yaşıyordu. Yeni kurmuş olduğu bu dünyada tanıştığı, çok samimi olduğuna inandığı, sadece birkaç yıllık arkadaşlarını ise eski dostlarıyla hiç tanıştırmamıştı.

Birbirlerinin isimlerini dahi bilmiyorlardı. Paralel yaşantısını kendince şekillendirdiği gibi sürdürmeyi ve o yeni insanlarla çok para kazanmayı hayal ediyordu.

Bir hafta öncesinde yaptığı televizyon programından sonra almış olduğu bir bilgi, onu ilk kez bu denli sarsmış ve endişelendirmişti. Para alış-verişlerini birlikte yaptığı, meblağları birlikte tahayyül ettiği arkadaşlarından birinin bankadaki teminatının kendisine söylediği gibi olmadığını öğrenmişti. Önce inanmamış, daha fazla risk almamak için söylediğini düşünmüş, ancak gerçek ortaya çıkarsa neler olabileceğini hayal edip büyük bir şok geçirmişti. Nasıl olurdu? Hani para konusunda hep güçlü olacaktı? Konuşmalarından birinde, bankada çok ciddi teminatı olduğunu söylemişti ya.

O ise kendi üzerine düşeni yapıyordu. Onun parasını buna, bunun parasını ona... Güzel konuşmalar, parlak hayaller... Hayat devam ediyordu.

Oysa iyi gitmeyen şeyler vardı. Borç meblağı yüz milyonu geçmişti. Bu rakamlar büyüdükçe, üzerine faizler bindikçe, işin içine tefeciler girdikçe, ödemeleri gereken miktar altından kalkılamaz boyutlara ulaşmıştı. Etrafında ona destek olabilecek dostlarının, çevresinin finansal boyutlarını da fazlasıyla aşmıştı. Bunların en azından teminat olarak belli bir miktarının paralel yaşantısındaki arkadaşında olduğunu düşünüyordu. Ne zaman ki onun da bu teminata sahip olmadığını anladı, sarsıldı ve bütün dünyası değişti. İnanmakta güçlük çekiyordu. Her zaman olduğu gibi çenesini kullanarak olayları bir noktaya kadar getirmişti. Kimsenin haberi olmadan inşaat işlerine, ihalelere girmiş, paralar yatırmış ve borç meblağı yığılmıştı. Şimdi de o borçların ilk ödeme günü gelip çatmıştı.

İlk ödemeyi mutlaka yapmaları gerekiyordu. Ekim ayının sonunda yapılması gereken bu ödemede en çok güvendiği insan bu parayı temin edemeyeceğini ve daha önce söylediği gibi bankada yeterli teminat olmadığını belirtmişti. Çekin ödeme tarihine beş altı gün vardı. Bunu nasıl çözebilirdi? Bir anda paniğe kapıldı. Bu hareketli akışın zorunlu parçası olan ancak rakamların boyutlarından haberi olmayan ortağını aradı. Ortağı olan kadın da onun gibi eski bir voleybolcuydu. Onu tapar derecede sever ve iş konusunda onun sözünden asla çıkmazdı. Şimdi ise yapacak bir şey yoktu ve evini sat-

ması gerekiyordu. Evin satılma zorunluluğunu kendisiyle paylaşınca, uzun süredir yaşananların nereye varacağına dair derin kuşkular duyan ortağının ruh hali daha da bozuldu. Üç dört aydır sürekli intihar sözcüğünün geçtiği ortamlarda bulunuyorlardı. Yapabilecek başka bir şey yoktu. İlk çeki ödemek zorundaydılar. Ödedikleri takdirde yine hayal dünyasına girip devamında gelecek sıralı çekleri de bir şekilde halledebileceğini düşünüyordu. Bugüne kadar her türlü maddi problemi bu şekilde çözmemiş miydi? Gerçi batırdığı paraların büyük bir bölümünü hayattaki can arkadaşı ödemiş, diğerleri zamanaşımına uğramış, bir bölümünü de eski ortakları üstlenmişti ama olsun, yine de paçayı kurtarmıştı.

Bu kadar kısa bir süre kalmasına rağmen yine çenesini kullanmış ve ortağının evini satın alacak birini bulmuştu. Almanya'da yaşayan şahıs parayı hemen yollamıştı. Yine de gereken kadarı bir türlü toparlanamıyordu. Sadece bulması gereken rakam 3-4 milyon lira kadar azalmıştı. O sırada yaşadıklarını kimseye anlatamıyordu. Sorunu sadece kendi iç dünyası ve paralel evrende yarattığı insanlarla yaşıyor, yürütmeye çalışıyordu. Zaten anlatabilme şansı da yoktu. Bu olanların benzeri bundan beş altı yıl önce de yaşanmış, o zaman can arkadaşından aldığı finansal destekle hayatını kurtarmıştı. Şimdi ise ilk çekin patlayacağını anladığı andan itibaren gerçeklerle yüzleşmek zorundaydı. Otuz yıldır olduğu ve sonunda bir şekilde çözümlediği gibi.

Aslında yaşananlar Metin gibi eski sporcuların başına sık gelen toplumsal bir sorundu. Sporcuların kamp dönemlerinin vazgeçilmez vakit geçirme uğraşlarından kumar bir etken miydi? Bu kez kâğıtlarla değil, iş ve parayla mı kumar oynamıştı? Kâğıtlarla kumar oynamaya ayıracak parası yoktu. Önceki batışı nedeniyle can arkadaşı kredi kartı kullanmasına bile izin vermiyordu. Eğer bir tür kumarsa, ortaya sürdüğü elin karşılığı yoktu. Hayatının blöfünü yapmıştı. Panik yaşayıp nasıl sıyrılabileceğini düşündü. Paralel yaşantısındaki arkadaşını tekrar aradı. Bir kez daha ortada hayalini kurduğu gibi bir teminat olmadığını öğrendi. Bu da seri şekilde ödemesi gelecek çeklerin ilkinin ödenmeyeceğini, bankada büyük sorun yaratacağını, ortağı ve diğerlerinin gözünde batmakta oldukları duygusu yaratacağı. İlk çekin ardında, her biri yirmi beş milyonun üzerindkiler sıradaydı. Toplamı yüz yirmi milyon lira tutuyordu. Bazılarını ortağı imzalamış, bazılarına da onun yerine kendisi ortağının imzasını atmıştı. Ortadaki tablo içinden çıkması olanaksız gözüküyordu. Ne yapabileceğini düşündü. Tek bir çözüm yolu bulabildi. Ses getirecek bir şekilde intihar ederse alacaklılar olaydan etkilenir, borçlar konusunda

zor durumda bıraktığı ortağının üzerine gitmezlerdi. Bulabildiği en iyi çıkış yolu buydu. Daha ötesi ne olabilirdi? Borcunun bedelini yaşamıyla ödeyecekti. Kendi adına yapabileceği başka şey bulamadı. En etkili intihar yönteminin kendini Boğaziçi Köprüsü'nden atmak olacağına karar verdi.

Hedef belliydi: intihar sayesinde ortağını kurtarmak. Ortağı da bunu hissetmiş, bunalıma girmişti. İşin intihar noktasına gelebileceğinden kuşkuluydu. O ise kararını verdikten sonra hiç bilmediği iş dünyası kurallarına dair kendince birtakım formüller oluşturdu. Sorunun çözüm yollarıyla ilgili düşüncelerini mektuplara döküp alacaklıların okuması için bıraktı. Tek tek, madde madde neyi nasıl yapmaları gerektiğini anlattı. Onu dinleyip dediklerini yapacaklarını hayal ediyordu. Ardından eşi ve biricik kızına da mektup yazdı. Mektupları yanında tutuyordu. Son birkaç gün mücadeleden vazgeçmedi.

Bir yolunu bulup ilk çeki ödeyebilse sonrasında bir çözüm bulabilirdi. Hayatı boyunca böyle olmamış mıydı?

Son gün telefonlar açtı, işlerin bu noktaya gelmesine sebep olduğunu düşündüğü adama öfke yağırdı. Defalarca aradı, sinirlendi ama bir çözüm yolu bulamadı. Bir sonuç alamayacağı açıktı. Artık yapması gereken, planladığı son hamleyi uygulamaktı. Önce yaşamının önemli bir kısmının geçtiği, kırk yıl boyunca acı ve sevinçleri paylaştığı arkadaşlarının ofisine gidip vedalaşmak istedi. Pek açık bir vedalaşma olmayacaktı. Yaşadıklarını anlatacak değildi. Yardım isteme şansı da yoktu. Benzeri durumlarda defalarca yardım almış, bu boyutta bir talepte bulunmaya yüzü kalmamıştı. Yirmi yılını geçirdiği ofise geldi. Herkesle selamlaştı. Her zamanki neşesinin yerinde olduğunu göstermeye çalıştı.

Son olarak odama geldi. Şaşırtıcı bir şekilde onu ilk kez bir pazartesi sabahı ofiste görünce, “Ne yapıyorsun burada? Bugün program mı var?” dedim.

“Geçiyordum uğradım” dedi.

Elinde kâğıtlar ve kalem vardı. Bu da görmeye alışık olmadığım bir tabloydu. İş insanı olmasına rağmen bir kez bile not aldığını görmemişim. “Seni çok iyi görüyorum” demesine anlam veremedim. Belki ölümünden döndüğüm hastalığı kastediyordu. Önemli voleybol maçları hakkında yazdığı yorumlardan birini yeni okumuştum.

“Hürriyet yine senin yazını kullanmış ama nedense hep o kötü fotoğrafını koyuyorlar. Nereden buluyorlar bunu? Sana kaç kere iyi bir fotoğraf yollamanı söyledim.”

“Onu bilmiyorum ama çok okunduğumu biliyorum. Yazıyla ilgili sürekli birileri arıyor. Geçen gün Erdal Karamercan arayıp tebrik etti” dedikten sonra aynı lafı yineledi:

“Seni çok iyi görüyorum.”

Hastalık dönemimde çok üzerime düşmüş, iyileşme sürecimi de takip ediyordu. Bunu kastettiğini düşündüm.

Odamdan çıktı. Odamı çevreleyen camın önüne gelip ellerini anlam veremediğim, daha önce hiç yapmadığı şekilde sallayarak birtakım hareketler yaptı. Son kez veda etmek istediği insan olarak beni seçmişti. Yüzündeki ifade ve mimikleri sonrasında tek tek çözümlemeye çalıştığımda pek çok şey ifade ettiğini kavradım. O an kırk dört yıllık hikâyemize son verişinin bilincindeydi. Ben de el salladım ve ofisten çıktı.

Maslak’tan tekrar Anadolu yakasına geçti. Evine geldi. Evde işlere bakan kadın vardı. Arabanın içindeki her şeyi boşalttı. İlk ve son kez onca detaylı yazdığı mektupları eşinin yastığının altına koydu. Bana ve diğer insanlara yazdıklarına da tek tek yer buldu. Yeniden bindiğinde arabası bomboştu. Artık hazırды. Tekrar Avrupa yakasına geçip şirkete geldi. Piyasaya çıktığı günden beri ayrılmaz parçası olan cep telefonunun bizim ekibin eline geçmesi gerektiğini düşünmüştü. Aramaları bizim çözebileceğimizi biliyordu. Çalışanlardan birini aradı.

“Gelip telefonumu Dünya’nın odasında şarja takar mısın?”

İkinci köprüye doğru yola çıktı. Köprü trafiği kalabalıktı. Sağa çekip durmayı planlamıştı ama yapamadı. Karşı şeridin düşündüğü senaryoya daha uygun olduğunu gördü. Anadolu yakasına geçtikten sonra Beykoz sapağından diğer yöne, Avrupa yakasına yöneldi. Artık geri dönme şansı yoktu. Yaşamaya devam ederse çok daha kötü olaylarla karşılaşacak, taşıyamayacağı yükler altında ezilecekti.

Bu berbat durumu yaratan kesinlikle kendisiydi. Kendi hatasıydı. Ölmeyi seçerek belki de geride kalanların işin içinden çıkmasını sağlayabilirdi. Bu fikri sürekli zihninde tekrarlayarak kendini rahatlattı. Şimdi daha iyi hissediyordu. Adı gibi metindi. Sebep oldukları adına kendini feda etmekten daha ötesi olabilir miydi? Frene bastı.

Bu çarpıcı sonun senaristi nasıl bir insandı? Kimdi? Onu bu noktaya nasıl bir yaşam öyküsü getirmişti? Aslında kendi adına bir parçası olmaktan çok

Kürsüden İndiklerinde

Sporun bir mitolojisi vardır. Ve bu mitolojinin kahramanları, yalnızca rekor kıranlar değil; aynı zamanda hayalleri, umudu ve direnci temsil edenlerdir. Sahada zafer kazandıklarında alkışlarız, çünkü onların başarısında kendimizi görürüz. Ama onları o kadar yüceltiriz ki, insanlıklarını unuturuz.

Kürsüye çıkınca tanrılaşan bu figürler, oradan inince yalnız kalırlar. Hata yaptıklarında, kaybettiklerinde ya da sadece yorulduklarında acımasızca yargılanırlar. Oysa sporcu da insandır: Korkar, kırılır, yorulur. Ama biz onlara bu duyguları yakıştıramayız. Çünkü kahramanların düşmeyeceğine inanmak isteriz.

Oysa asıl insanlık, yalnızca kazanmakta değil; kaybetmeyi, yorulmayı ve tekrar denemeyi göze alabilmektedir. Sporcu kahraman olabilir, evet. Ama unutmayalım: Kahramanlık da nihayetinde bir insanlık halidir.

Ahmet Gülüm bu kitabında kaybetmeyi kendine konduramayan bir kahramanın hikâyesinden yola çıkıp voleybolun ülkemizdeki serencamını anlatıyor.

Bekir Ağır

SPORCU ESKİSİ

AHMET GÜLÜM

